

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 У 004536 17 Увп
Бања Лука, 3.10.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Смиљане Мрша предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Ђурковића чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби Б. К. и М.К., обоје из Т. (у даљем тексту: тужиоци), против рјешења број ... од 19.4.2017. године Министарства (у даљем тексту: тужени), у предмету издавања локацијских услова за легализацију радова на уређењу грађевинске парцеле, одлучујући о захтјеву тужилаца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 У 004536 17 У од 18.7.2017. године, у нејавној сједници одржаној дана 3.10.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против уводно означеног акта туженог, којим је одбијена жалба тужилаца изјављена против рјешења Одјељења за просторно уређење Општине Т. (у даљем тексту: Одјељење Т.) број ... од 26.10.2016.године, којим је одбијен захтјев С. (Љ.) Ш. из Т. за издавање локацијских услова за легализацију уређења грађевинске парцеле - бетонски плато испред индивидуалног стамбеног објекта у Т., изграђеног на земљишту означеном са к.ч. број 1161 (нови премјер) к.о. Т. –г.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да оспореним актом нису повријеђена права тужилаца, на које су они указивали у жалби против првостепеног рјешења, па је тужени правилно поступио када је њихову жалбу одбио, јер изнесени жалбени наводи нису разлог за поништење првостепеног рјешења којим је одбијен захтјев С.(Љ.) Ш. за легализацију изграђеног бетонског платоа, на недовољној удаљености од границе сусједне парцеле тужиоца М. К., чиме су заштићена права тужилаца јер изостанак њихове сагласности за легализацију бесправно изграђеног предметног објекта не указује на повреду правила управног поступка на коју се они позивају у жалби, а све и да је ријеч о повреди поступка, чињеница да је одбијен захтјев за легализацију предметног објекта, због изостанка сагласности тужилаца као сусједа, потврђује да су на тај начин заштићена њихова права у складу са Одлуком о легализацији бесправно почетих или изграђених објеката или дијелова објеката („Службени гласник општине Т.“ број 2/11, у даљем тексту: Одлука) која је била на снази у вријеме

подношења захтјева за легализацију предметног бесправно изграђеног објекта. Сходно томе се наводи тужбе указују потпуно неоснованим и немају упориште у стању списка и релевантном материјаном пропису, тако ни тужбени наводи да се не зна ко је поносилац захтјева за издавање локацијских услова, односно коме су издавани локацијски услови за легализацију, јер је неспорно да је одлучивано о захтјеву С.Ш., нити је то од утицаја на одлучивање у овој управној ствари.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужиоци побијају њену законитост, због повреде закона и повреде прописа о поступку која је била од утицаја на рјешење ствари. Истичу да су у тужби о којој је одлучено побијаном пресудом, указивали да се у првостепеном рјешењу односно оспореном акту уопште не наводи који датум носи захтјев С.Ш., који је одбијен, а нити ко је подносилац захтјева, јер у урбанистичкој сагласности која је била издата стоји да је подносилац захтјева С. (Љ.) Ш. а у локацијским условима да је то Љ. (С.) Ш., па у једном и у другом случају је ознака предмета 04-364-112/10, коју ознаку имају сви пропратни акти Одјељења Т., а пропратни акт уз који је достављен оспорени акт носи ознаку предмета 04-364-112/11, из чега произилази да ни датум а ни година „нису у реду“, па да је такође указивано у тужби да се у оспореном акту а ни у рјешењу првостепеног органа не наводе пресуда нижестепеног суда број 13 0 У 002739 13 У од 23.12.2013. године ни пресуда Врховног суда Републике Српске број 13 0 У 002739 14 Увп од 4.6.2015. године. Додају да су раније издати локацијски услови достављени тужиоцу М.К. путем огласне табле Општине Т., иако је првостепени орган посједовао његову адресу у Т. а и у Њемачкој, али је то све „рађено да се не би видјели прилози и друго“, при чему тужили Б.К. није дозвољавано да преузме то писмено, нити је поступљено по њеном захтјеву да се писмено упути на адресу тужиоца М.К. у Њемачку. Такође наводе да су у тужби указивали да је тужени поступајући по поменутој пресуди Врховног суда Републике Српске, рјешењем број ... од 2.10.2015. године поништио локацијске услове у којима је као инвеститор био наведен Љ.Ш., па је очито да се ради о два захтјева, пошто је у међувремену и Љ.Ш. дограђивао спрат куће свог оца С., сходно чему су у тужби указивали „да се много тога крије у овом предмету“, те да је у записнику број 04-364-112/10 од 26.7.2012. године наведено да је тужилац М.К. дао изјаву, што није тачно јер он није дао никакву изјаву у предметној правној ствари. Исто тако наводе да и тужила Б.К. има својство заинтересованог лиц, јер се поступку дошло до наводно „неке скице из 1976. године“, на којој није унесена кућа С. Ш. која је постојала, а и њиховог оца М.К., у којој скици стоји да је то посјед В. К., што није тачно, па да су стављани по међној линији неки бројеви тако да је стављен број 4, а њихов отац М.К. је купио од В.К. „2 метра ширине, негдје око 57 m²“, када је продавао плац С.Ш., са чим у вези истичу да је код В.К., према рјешењу број Дн-378/76 од 3.11.1976. године, установљена већа површина за 2954 m², због чега Б.К. додатно има интерес да учествује у поступку, пошто су парцеле њиховог оца, као и њих дјеце, носиле основни број 2399, као и парцела В.К., те да је комплетан предмет издавања урбанистичке сагласности број УП/І-03/3-364-279/83 нестао из архиве општине Т. Због свега тога сматрају да је требало уважити њихову тужбу, да би се разјаснило којег датума је поднесен захтјев за легализацију, јер се очито ради о два захтјева и два инвеститора, уз остале примједбе које су навели у тужби. Предлажу да се побијана пресуда укине и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Тужена у одговору на захтјев остаје код навода датих у образложењу оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије.

Заинтересовано лице у овом управном спору, С.(Ј.) Ш. из Т., није дао одговор на захтјев иако је о том праву уредно поучен.

Размотривши захтјев, одговор тужене на захтјев, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка предмета произилази да је првостепеним рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом одбијен захтјев С.(Ј.) Ш. за издавање локацијских услова за легализацију радова на уређењу грађевинске парцеле – бетонског платоа испред његовог индивидуалног стамбеног објекта у Т., изграђеног на земљишту означеном као к.ч. број 1161 (нови премјер) к.о. Т.-г., против којег рјешења су тужиоци, као заинтересована лица у тој правној ствари, изјавили жалбу указујући на пропусте првостепеног органа у току вођења поступка, што се односи на вршење увиђаја на лицу мјеста, непружања могућности да учествују у поступку ради заштите њихових права и правних интереса, као и начина достављања рјешења. У проведеном поступку је утврђено да је бетонски плато изграђен на источној страни поменуте парцеле, на удаљености од свега 20 цм од границе парцеле чији је власник тужилац М. К., те да без његове сагласности, која је изостала, нема услова за легализацију предметног објекта, како је то прописано чланом 6. и 13. Одлуке, која је била на снази у вријеме подношења захтјева за легализацију изведених радова на уређењу грађевинске парцеле на којој се налази предметни објекат. Исто тако је утврђено да је С.Ш. поднио дана 16.4.2010. године захтјев за издавање урбанистичке сагласности за вањско уређење дворишта испред свог стамбеног објекта изграђеног на поменутој парцели, којем захтјеву је било удовољено, али је то рјешење по жалби тужиоца М.К., власника сусједне парцеле број 1162 (нови премјер) к.о. Т.-г., поништено и предмет враћен на поновни поступак, са упутом да се наведени тужилац укључи у тај поступак, а након чега су у поновном поступку издати локацијски услови за легализацију уређења грађевинске парцеле, који су такође по жалби истог тужиоца поништени рјешењем туженог и предмет враћен на поновни поступак, након чега је првостепени орган закључком обуставио поступак, а који закључак је по жалби тужилаца поништен и предмет враћен на поновни поступак јер нису били испуњени услови за обустављање поступака већ је требало одлучити према расположивим доказима у спису предмета.

По упутама из тог другостепеног рјешења туженог, утврђено је да се према урбанистичко - техничким условима, локација предметног објекта налази у обухвату Регулационог плана стамбеног насеља „Б“ („Службени гласник општине Т.“ број 7/90, 6/00 и 2/04), те да је на поменутој парцели изграђен стамбени објекат спратности Пр+1+Пк и два помоћна објекта, с тим да се на парцели налази избетониран плато димензија 9,10 метара х 5,35 метара, дебљине 25 центиметара, који је на удаљености од парцеле тужиоца М.К. 20 центиметара, а плато је у нагибу према стамбеном објекту и на рубу је одводна цијев за

оборинске воде која је спроведена у канализацију, а намјена платоа је прилаз стамбеном објекту и сједење испред куће. Будући да је Одлуком у члану 20. прописано да се трајни и привремени објекти који су изграђени на међи парцеле или дијелом на међној линији парцела различитих власника, не могу легализовати без сагласности другог власника (посједника) парцеле, те да према према члану 40. Правилника о општим правилима урбанистичке регулације и парцелације („Службени гласник РС“ број 115/13) минимално растојање најистуренијег дијела објекта и границе сусједне грађевинске парцеле износи 3 метра, а да се изузетно и уз сагласност судједа, објекти могу поставити на самој граници парцеле ако се тиме формира двојни објекат, који услови у конкретном случају и нису били испуњени, првостепеним рјешењем је одбијен захтјев С. (Љ.) Ш. за издавање локацијских услова за легализацију радова на уређењу предметног бетонског платоа, што је потврђено оспореним актом одбијањем жалбе тужилаца. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Чланом 13. ЗУС-а је прописано да је тужена страна у управном спору, надлежни орган чији се управни акт оспорава (став 1), а треће лице којем би поништај оспореног управног акта непосредно био на штету (заинтересовано лице) има у спору положај странке.

Како је оспореним актом потврђено рјешење првостепеног органа којим је одбијен захтјев С. (Љ.) Ш. за издавање локацијских услова за легализацију радова на уређењу грађевинске парцеле - бетонског платоа испред његовог стамбеног објекта, који је на удаљености 20 центиметара од границе парцеле тужиоца М.К. али је изграђен без његове сагласности, нису били испуњени услови прописани Одлуком, за легализацију тог објекта, сходно чему није удовољено захтјеву за легализацију тог објекта, па стога тужиоци као заинтересована лица у том поступку, будући да није удовољено захтјеву за легализацију тог објекта, немају правни интерес за побијање оспореног акта, како је то правилно образложено побијаном пресудом.

Због тога је без утицаја њихово позивање на наводне повреде правила проведеног управног поступка, јер су одбијањем захтјева за легализацију предметног објекта у потпуности заштићена њихова права, о чему су у оспореном акту и побијаној пресуди дати довољно јасни и аргументовани разлози, које у свему прихвата и овај суд, имајући у виду да је чланом 196. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10) прописано да се диспозитивом рјешава о предмету поступка у цјелини и о свим захтјевима странака о којима у току поступка није ријешено, сходно чему је у конкретној правној ствари одбијен захтјев за легализацију предметног објекта. Стога ни то што у образложењу првостепеног рјешења односно оспореног акта евентуално није одговорено на све примједбе тужилаца, који су имали својство заинтересованог лица у управној ствари покренутој по захтјеву С.(Љ.) Ш. за издавање локацијских услова за легализацију радова на уређењу грађевинске парцеле односно предметног бетонског платоа, нема никаквог утицаја на првостепено рјешење којим је одбијен захтјев тог лица, па тако да је то

првостепено рјешење правилно потврђено оспореним актом те оснажено побијаном пресудом.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, како ни остали приговори тужилаца наведени у предметном захтјеву, нису могли утицати на другачије одлучивање, произилази да побијаном пресудом нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а који би били од утицаја на њену законитост, па се предметни захтјев, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић